

יכול לנסוע לירושלים ולתקבל על-ידי נשיא ישראל ועל-ידי אותו אדם דגול מרבבה, דוד בן-גוריון. הוא יכול להנציח את הפגישות בתמונות. קורותיה יפורסמו רק על כניסתו לירושלים, אלא גם בעתון היהודי המקומי, לקצתם הרבה של כל ידידיו ומתחריי העסקים אם לא יבוא אליו ג'ון פוסטר דאלס, הרי יבוא אליו טדי קולק, או שמעון פרס. ועם מעט דמיון אפשר לראות בשני אלה תחליף מתאים.

למעט כל החיים החברתיים של יהודי אמריקה בנויים מסביב לעסקנות ציונית רשמית או חצי-רשמית. האשה שיכת לאחת הועדות של הדסה, ושם היא משיגה את כל הכבוד החברתי שהיא זוקקה לו. הגבר פעיל במגזרים או בסניף הציוני או בועדה ציונית כלשהי. הבנים והבנות הולכים לרקוד בחגיגות יהודיות למען ישראל. שם הנער פוגש בנערה, וכאשר הם מתחננים, הם יקבלו כמתנה חולצת מסכית מתוצרת ישראל, ובכרית-המילה של בנם הודי ינטעו על שמו עץ בלתי-קיים בעיר בלתי-קיימת של הקרן הקיימת.

לכל מפלגה ישראלית קיימת, וגם למפלגות ששקבו חיים לכל חי לפני שני דורות, ישנו באמריקה חוג קטן של נאמנים חתיקים. ישנם פועלי ציון שמאל וימין ומרכז, ואנשי המזרחי, ואנשי הצה"ר (ציונים-רביזיוניסטים) ועוד ועוד. אולם כל אלה אינם חשובים. היהודי הרגיל, התורם את דולארו למגזרים והמוכן להגן עד טיפת הדם האחרונה (כמעט) על כבודה של ישראל, אינו מתעניין בהרכב המפלגתי של ישראל. בן-גוריון הוא המנהיג המוכר, משמע שהוא גאון וגיבור ומלאך. אילו היה במקומו מאיר יערי או מנחם בגין — היינו הך. גם הם יהיו גאונים. אחרת, איך היו בוחרים בהם תושבי ישראל, אותם אידיאליסטים-חלוצים לוחמים נפלאים?

★ ★ ★

השלישי הצוחק

למראית-עין קיים מצב של שיעבוד מוחלט (ומרצון) של היהדות האמריקאית לישראל. אלא אם כן, למה להפיק את הדעה שהאומה העברית החדשה בישראל נבדלת מן היהודים? אם אפשר להשיג מהם סתם ככה מיליונים בלתי-ספורים של דולארים, מדוע לחתור עליהם? במלים אחרות: אם הצליחה ישראל להפוך את היהדות האמריקאית למושבה, המזוימת את עשרה הולכים כמו שהקונגו מרים את עושרו בבלגיה, מדוע להתנגד לה? אלא שכל התמונה הזאת אינה נכונה. כשם שאין זה נכון שישראל משועבדת ליהודי אמריקה, כך אין זה נכון שיהודי אמריקה משועבדים לישראל. האמת יותר מסובכת: ישנו הצדדים משועבדים לגורם שלישי, הרודה בשניהם כאחד. זהו המשטר הציוני, השולט גם בישראל וגם בעולם היהודי.

המיליונים אשר ארגון הראקט הציוני מוציאם מכיסו הסאקס היהודיים, אינם זורמים לישראל סתם. הם זורמים לידים מסוימות באמריקה ובישראל — ליד המעמד הציוני. מעמד זה מורכב מן המנגנונים של כמה וכמה מפלגות. כל המפלגות הציוניות מקבלות במישרין או בעקיפין את הכספים מן המגזרים היהודיים המאוחדים. מן ההסתדרות הציונית או מממשלת ישראל. הן לוקחות את הכסף, ובעזרתו משעבדות את חבריהן בכל ישראל. בכסף האמריקאי הטוב מוקמים השיכונים לחברי המפלגה, ממומן העתון המפלגתי הכושל, נקנים ראשי-חמולות במעברות יהודיות ובכפרים ערביים, מחולקות משרות, מופעלים טראסטים לכלכלים ונקנים קולות כיום בבחירות עצמו.

אילו רצינו להשתמש בהגדרות קיצוניות וגסות, היינו יכולים לומר: זהו שלטון זר, מכיון שהיו שלטון המקיים מסכפים הבאים מן החוץ. אורחי ישראל אינם יכולים להחליף שלטון זה, כי כוח פוליטי, המתנגד למשטר הציוני, יעמוד עני וחסר-אמצעים מול הכוח הכלכלי האדיר של המפלגות הציוניות. יהודי אמריקה, החוזרים באוניון בכל הוועדות, שחלילה להם להתערב בעניינים הפנימיים הישראליים, עושים בדיוק זאת: הם מקיימים בישראל את השלטון הקיים, בלי כל קשר עם רצונם החופשי של אורחי ישראל עצמם. שלטון זה הוא מנגנון עולמי. ממשלת ישראל הרשמית היא חלק ממנו, והיא הדואגת לקיום הסדר הציוני בישראל. המוסדות היהודיים באמריקה הם חלק שני, ותפקידם לדאוג לשיטור הנתינים של המשטר הציוני שם. והוא הדיון לגבי המוסדות בארצות אחרות — מנגנון אדיר, אשר דרך ידיו עוברים מיליונים בלתי-ספורים, אשר אלפי חבריו נמצאים בתנועה מתמדת מסביב לעולם ומרגישים עצמם בבית, במידה שחז, בברודוויי, בשאנזאליה ובמלון אפדיה.

לכן גם כה מנוחך היוכח על שיטת-הבחירות בישראל. תוצאות הבחירות בישראל נקבעות על-ידי חלוקת הכספים על התקציב הציוני והממשלתי. אם תנועת החרות, למשל, תקבל מידיו נחום גולדמן מיליון דולארים לשנה, במקום חצי המיליון הנוכחי, הרי יש לה דבר את תוצאות הבחירות. אם מוכיר לשכת-העבודה במערכת תליברק ויכל לקנות עוד כמה חמולות למפלגתו, יתחספו לה מאה קולות נוספים. אם חלוקת הקולות בין המפלגות הציוניות האלה תהיה לפי שיטה א' או לפי שיטה ב' — במה ההבדל? העיקר הוא שכל עוד נמשך הראקט, אין לבחור הישראלי שום אפשרות שלא לבחור בנציג המפלגה השלטת בו שלטון כלכלי מוחלט.

★ ★ ★

דב הוא כסף

למשטר מנהל את מדיניותו בהתאם לצרכיו. משטר הבנוי על הרקת כיסיהם של הסאקס היהודיים באמריקה — מדיניותו מותחית מראש. ממשלת ישראל, אשר מדיניותה ואלופיה מקיימים חלק נכבד מומנם למערכת השנוה, ממילא מעצבת את דרכה בהתאם לצרכי מערכה זו.

כל ילד יודע כי מתחיות על הגבול ומצב של מלחמה עם הערבים הם דברים טובים לאסטרטגיה. אין שיטה טובה יותר להעלות דמעות בעיני התורמים ולהמריצם למלא את הצעקים ביד רוטטה, מאשר לספר להם על הייחוס של יושבי-הספר, על חיליו הגיבורים העומדים בידים ריקות מול הטנקים והמיגים של המצרים.

איני רוצה לומר כי לצורך זה מביימות תקריות-גבול — אם כי ישנם בעולם הרחב הרבה אנשים, ולא דווקא שונאי ישראל, הבטוחים בכך. אולם אני רוצה לומר כי שלום עם מדינות-ערב יהיה אסון לראקט הציוני, ומכיון ששום משטר בעולם אינו עושה דברים הנוגדים את האינטרסים החיוניים שלו, אין לצפות כי המשטר הציוני יפעל במרץ רב להשתרשות ישראל במרחב. האקלים הטבעי שלו הוא אקלים של מתיחות בסהריות. זה ההסבר לפרשת המתחרת העיראקית, פרשת פלוונץ ומאות הפרשות הדומות. המיליונים המקיימים בישראל משטר שאינו תלוי באורחי הארץ, מקיימים גם מדיניות שאינה נובעת מצרכי הארץ. היא מוכתבת על-ידי שיקולים שונים לגמרי.

★ ★ ★

עזה כמות אהבה

למשטר מנהל את מדיניותו בהתאם לצרכיו. משטר הבנוי על הרקת כיסיהם של מרגיש בכל נימיו נפשו שישנו שוני עצום בינו לבין היהודים שהוא נתקל בהם. זהו שוני יסודי באופי, בהרגשות, בהבנות. בכל עני הבירה בעולם קיימת כיום פזורה ישראלית בצד הפזורה היהודית, והמושבה הישראלית המקומית בדרך כלל אינה אהדת במיוחדת את המושבה היהודית.

אנשים זרים מכחינים בכך. דבר שיגרת הוא לישראלים לשמוע הערות כמו: 'אולם הרי אינם דומים כלל ליהודים שאנחנו מכירים?' הערה כזאת יוצרת תמיד מצב בלתי-יציבים. הישראלי אינו רוצה להגיד שאמנם ישנו הבדל בין ישראלי ויהודי, מן הריאה בעיני החברות כאדם המתכחש למוצאו. אולם הוא מרגיש כי יהיה זה לטובת המדינה אם ירמוז שאמנם קמה בישראל אומה חדשה, בעלת תכונות חדשות. דרוש הרבה טאקס, וגם גאווה לאומית שקטה, כדי לפרש בין שתי הרגשות אלה ולתת את התשובה הנכונה.

ישנם ישראלים שהגיעו בחוק-לארץ לקיצוניות. הם הפכו לשונאי-יהודים ממש, ואף מצ' דיקים בלבם את האנטישמיות. זוהי הגבה חולנית, שמקורה בתסביך-נחיתות לאומי. אין כל צורך לישוא את היהודים. אדם המרגיש בבסתון עצמי ישראלי יכול להתיחס אל היהודים האלה בחביה יתרה. הוא יכול לרחוש להם תודה על אהבתם את ישראל, ועל השתתפותם העמוקה בגורלנו. אולם עליו לדאוג מי אהבה זו לא תסכן את התפתחות המדינה ואת חרות האדם הישראלי.

לפחות עשרת אלפים דולאר לתרומתו השנתית למערכת השנוה הציונית. המועמד מסמיק. הוא נוסה לעסוק כי עסקיו בכל רע, שהעונה האחרונה לא היתה מוצ' לתת, שאולי בעוד שנה-שנתיים... שום דבר אינו עוזר. בסוף הוא נזכר באשתו, בבנותיו, בבנו — ומתחייב לשלם תוך שבועיים את הסכום המבוקש.

★ ★ ★

הדיקטטורה הסמויה

ההו שלטון מוחלט. אולם אין כמעט יהודי באמריקה המודר בו. הכל בטוחים ששלטון זה דרוש וחיוני, מאחר והוא משרת את האידיאל הגדול: ישראל. האמת היא שיהודי אמריקה מפקים גם תועלת מקומית רבה מקיומו של שלטון זה. הוא מספק כמה וכמה צרכים מקומיים, שלא נמצא להם סיפוק אחר.

היהדות האמריקאית היתה תמיד מפולגת. יש בה זרמים דתיים שונים, השונאים אחד את רעהו תכלית שגואה. היא מפולגת בין שתי המפלגות האמריקאיות הגדולות. היא מפולגת במחנהיה חברתית ומעמדית. ואז באה הדיקטטורה הציונית ונתנה לה, זו הפעם הראשונה, ארגון אחיד, כולל, מרויח ותוקפני. זהו ארגון יעיל, החולש על כל שחתי החיים, המורכב משורה ארוכה של עמותות-כוח. ההסתדרות הציונית עצמה אינה אלא חלק קטן מארגון זה. הדבר הועיל ליהדות האמריקאית מאד. זו הפעם הראשונה היוותה חזית מאוחדת כלפי חוץ. זו הפעם הראשונה יכלה לנהל משאומתן כגורם מרכזי, להפעיל לחץ, להשיג תנאים. זהו ארגון אשר גדולי אמריקה רועדים מפניו. זהו ארגון היכול לצאת על ראש העיר הגדולה ביותר בעולם להתחירם ולהעלים סומכית מלך חשוב, שבא לעירו כאורח הנשיא האמריקאי. זהו ארגון אשר שום עורך עתון או מנהל תחנת רדיו לא יעלה על דעתו להרגיזו או להמרות את פיו.

היה לי נסיון אישי קטן, שלימד אותי לקח חשוב. הומונתי לתת ראיון בתחנת-שידור ג'ורג'יאן, אשר עורכה שמע על הרעיון השמי וסבר כי יש בו עניין למאזיניו. נקבע מועד לראיון, וצוות תעונאים הוזמן לשאלות אודותי ולחקור אותי. הוזהרתי מראש כי תישאלנה שאלות חריפות וגלויות. צהתי-מראיינים זה היה צריך לכלול עתונאי ישראלי הלה, כשאך שמע על הראיון, מיהר לקונסוליה הישראלית. מישוהו טילפן למישהו, והבהיר לו כי ראיון כזה אינו רצוי למוסדות היהודיים. למחרת היום התנצל עורך תוכנית הרדיו על כי מסיבות בלתי-תלויות בו נאלץ לבטל את השידור.

במקומי רואיין, בשעה הקבועה, שגריר הרפובליקה העיראקית. המוסדות היהודיים לא התנגדו לכך.

★ ★ ★

קוזק במקום דאום

היהודי אמריקה בטוחים שלחץ אדיר זה, המופעל בידו המנגנון הציוני, הוא לטובתם. הוא מגן עליהם מפני שונאייהודים ושאר היריבים. מעולם לא הצטיין קיבוץ יהודי בכוח כה ישרי ותקיף לגבי כליהיביו של דעת-הקהל ומוסדות-הביצוע של השלטון הממלכתי.

ישנה תועלת שניה אשר יהודי אמריקה מפקים אותה מן הדיקטטורה הציונית בקרבם: כבוד.

יהודי אמריקאי יכול להתעשר, להיות למיליונר ולמולטי-מיליונר. דבר אחד קשה לו לקנות: מעמד חברתי אמיתי בקרב החברה הגבוהה הלא-יהודית. הציונות באה לתקן ליקוי זה. המיליונר היהודי אינו יכול לארח רמטכיל אמריקאי, אבל הוא יכול לארח בביתו ולהצטלם בחברתו של הרמטכיל הישראלי, שבא לפתוח את מסע המגזית היהודית. הוא

THE SENTINEL

Israel Bond Activities Hit Peak For Spectacular 'Nite In Israel' At Opera House, Sunday, Dec. 21

'NITE IN ISRAEL' STARS MEET CHAIRMEN PLANS SET FOR CIVIC OPERA HOUSE, DEC. 21

GOV. STRATTON HELPS BOND DRIVE NORTH SHORE HONORS ROSE ALSCHULER

ANSHE EMET GOES ALL OUT FOR ISRAEL BONDS N. SIDE BOND LEADERS HEAR YAACOV TSEUR

המגביה בכטולה דף אופייני מתוך שבועון יהודי אמריקאי, סנטניל, היוצא לאור בשיקגו, והמחולק בעזרה זו כבוד לכל זה תרמו לקידום מערכת השנוה האדירה של הקרנות הציוניות. בין המעוררים: אנשי לחקת טאליבאן (למעלה, משמאל), המוסל טרסטון בפתיחת מגזית מילתה הפיתוח (באמצע, משמאל) ושגריר ישראל בפאריס, יעקב צור, בפנישה עם מנהיגי המגזית (למטה, מימין).